



Наші
презентації

Бернз Роберт. Вибране / Упоряд.: П. Кормило, Г. Дика. – К.: Богдана, 2010. – 296 с.: іл. – Укр., англ.

Збірка вибраних творів Роберта Бернза містить поезії, пісні, епіграми та епітафії видатного шотландського поета в оригіналі та в перекладах Івана Франка, Павла Грабовського, Василя Мисика, Миколи Лукаша й Ганни Дикої. Це вінок українських перекладів на вшанування 250-річчя від дня народження великого сина Шотландії. Палке слово Р. Бернза вічне, а його кредо – “хай негідники тремтять від твого обурення, а дурні впадуть ниць від твоєї насмішки. А ти давай радість гідним, і я вірю, що ти й сам станеш щасливим від цього!” – ключ до розуміння всієї творчості барда.



Марко В. П. Аналіз художнього твору. – К.: Академвидав, 2013. – 280 с.

Автор навчального посібника прагнув поєднати наукову точність, чітку структурованість матеріалу з дохідливістю його викладу, часом навіть інтригуючою метафоричністю. Наприклад, у назвах розділів: “Гіркуватий мед сповідального слова”, “Час вивітрювання ідеалів”, “Утопія з постмодерним фіналом”...

У першому розділі обґрунтовано теоретичні основи дослідження, уміщено інформацію щодо принципів, методів та прийомів аналізу літературного твору, наочно продемонстровано, як працює над змістом шліфується форма й навпаки. Зокрема, у підрозділі “Декодування” стверджується, що код новели “Три зозулі з поклоном” – в утвердженні рівноцінності небесного й земного кохання.

Другий розділ присвячено втіленню теоретичних аспектів аналізу ліричних творів у практиці. Автор підіймає завісу парадоксів: звертання до “Панни Ірми” стало сповіддю любові до її сестри; ідея, захопивши Є. Маланюка, народила поета; символ “пекла” в поезії Віри Вовк перетворився на “рай для двох”; а розмови з Україною і звертання до слова – ознаки самотності В. Стуса.

Третій розділ перейнятий таїною прозового слова: автор не лише пропонує власну систему аналізу, яка вирізняється увагою до форми викладу. Дослідник поринає в монологічну атмосферу “Intermezzo” М. Коцюбинського й “Новини” В. Стефаніка, розшифровує причини страху як ознаки внутрішньої вичерпаності Федька-халамидника, зупиняється на просторі сповіді й антисповіді в романах П. Загребельного.

Четвертий розділ присвячено драматургії, яку, стверджує автор, треба досліджувати, звертаючи увагу на взаємодію слів і вчинків, думок і почуттів, не оминаючи й деталей, на яких наголошує сам драматург. Нові ракурси постають і в аналізі відомих п'єс: Гнат Голий, називаючи мертвого Саву братом, вважає вбивство благом (твір І. Тобілевича); роздвоєність правд дає змогу Наталі створити не лише любовний трикутник, а й чотирикутник (“Брехня” В. Винниченка); пророк Амар загине через випробування земним коханням (“Пророк” В. Винниченка).

Прикметно, що дослідник не “боїться” аналізувати вже проаналізоване: творчість Шевченка, Франка, Тичини, Рильського, Стуса, Стефаніка, Хвильового, Довженка, Лесі Українки, Тобілевича... Більшість створеного знайоме не лише студентам, а й школярам, тому посібник можна (і треба) застосовувати не лише на заняттях з літературознавства, а й на шкільних уроках з української літератури.

Ярослава Муравецька

Наші
презентації



Мельників Р. В. Літературні 1920-ті. Постаті (Нариси, образки, етюди). – Харків: Майдан, 2013. – 256 с.

До нової книжки дослідника вміщено статті-портрети М. Йогансена, В. Мисика, С. Пилипенка, В. Підмогильного, Вал. Поліщука, В. Свідзінського, О. Слісаренка та М. Хвильового, а також рецензії (на видання творів В. Свідзінського й І. Костецького, монографію М. Тарнавського). Опубліковані матеріали ґрунтуються на ретельному опрацюванні періодики 1920-х – 1930-х рр. і письменницьких архівів, спрямовуючись на утвердження нових версій про події із життя митців Розстріляного Відродження. Водночас у “Кількох упровідних заувагах” окреслено погляд на перелічених авторів як представників самобутньої харківської словесності. Завершують збірку обсягові фотододатки, котрі охоплюють низку рідкісних знімків із відділу рукописних фондів і текстології Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України, Центрального державного архіву-музею літератури та мистецтва України, Харківського літературного музею, Державного архіву Одеської області, приватних колекцій тощо.

В'ячеслав Левицький

Наші
презентації



Леонід Кисельов. Над кївськими зошитами. – К.: Ярославів Вал, 2013. – 720 с.: іл.

Леонід Кисельов... Великий поет другої половини складного, суперечливого, трагічного століття... Народився 1946 р., пішов із життя 1968-го. Такими назавжди молодими в історії літератури лишилися М. Лермонтов, І. Такубоку... Український поет, якому притаманний пошук найінтимнішого, найсправедливішого й найвідвертішого в людській душі. Пошук, що торує шлях крізь вишукану поезію, спочатку російсько-, згодом україномовну, лейтмотивом прочитується у прозових творах. Сум та жарт, мудре споглядання та мужній виклик (власній долі також, адже він від початку знав про свою невиліковну хворобу), трагічне світловідчуття та незлобива іронія, жорсткий сарказм та глибинна філософська оцінка людської екзистенції визначають художнє поле віршів поета.

Найповніша палітра його творчості простежується у щойно опублікованій книжці. Поруч – ще одна постать, Сергій Кисельов (1954-2006), молодший брат Леоніда, відомий журналіст, упорядник і, власне, “літературний батько” цього унікального видання. Адже до книжки увійшли не лише вірші Л. Кисельова, серед яких чимало таких, що друкуються вперше, а і його оповідання, листи до друзів, світлини з сімейного архіву. Упорядник здійснив титанічну неоднорідну працю, готуючи до друку коментарі, біобібліографічні довідки щодо кожної згадуваної в тексті постаті, кожного епізоду, до тієї чи тієї міри пов’язаних з життям брата, і створив найповнішу на сьогодні хроніку життя та непересічної творчості поета. Саме в цій частині книги означено коло близьких до родини Кисельових людей: відомі журналісти Г. Кіпніс та Б. Гопнік, академік Д. Затонський, письменники Г. Снегірьов, Ю. Щербак, Л. Герасимчук, художник В. Селібер, поет та музикознавець Р. Немировський та ін. Недарма в підзаголовку до книжки зазначено: “вірші, проза, переклади, нотатки, листи, фото”. А як епіграф – висока оцінка творчості поета В. Стусом.

Книжка структурована з розділів під оригінальною назвою “Зошити”. Їх дванадцять. У кожному згруповано певний поетичний, прозаїчний, есеїстичний чи епістолярний матеріал відповідно до хронології написання. Тут і поезії російською та українською мовами, переклади, поезія у прозі, проза, статті, переклади прози та статей, записники, листи. До збірника також увійшли переклади поезій Леоніда Кисельова Н. Котенко, І. Качуровського, А. Вовка, В. Вісенте-Ріваса, І. Бабич, О. Маслюка, Р. Заславського. І особливий, “Зошит дванадцятий”, де вперше подані оповідання й спогади матері Леоніда та Сергія – Зої Юхимівни Генкіної “про тих, хто не повернувся – про тих, кого я пам’ятаю”.

І, звичайно, у цій розмові з читачем про Л. Кисельова чи не найчастіше згадується ім’я письменника Володимира Кисельова (романи “Дівочка и птицелет”, “Веселый роман”, “Воры в доме”), люблячого батька, суворого вчителя та найпершого читача віршів Леоніда.

Отже, видання “Леонід Кисельов. Над кївськими зошитами” в широкому спектрі вміщених у ньому матеріалів – це свого роду сага про кївську родину інтелектуалів високого ґатунку, в атмосфері якої сформувався поет Леонід Кисельов. Більшість з тих, про кого тут згадано, уже пішли в небуття. І тому ця книжка – ще одна зустріч з ними – своїми сторінками поєднує наші серця, залишає по собі світлий сум, світлий спогад...

Наталія Овчаренко

Наші
презентації